

Hier wil ik zijn

Bij toeval is tijdens dat chauffeurswerk een leuke bijverdienste ontstaan. Er zat een klant in IJmuiden, vlakbij die havens waar ze bezig waren met de aanleg van een grote pier. Iedere dag kwamen er treinen aan met stenen uit België. Die stenen werden op een open terrein gekieperd en daarna met bulldozers naar zee geschoven. Jarenlang werkten ze op die manier aan de bouw van een enorme pier. Ik had vooral oog voor de prachtige stenen die ze voor die klus gebruikten. Rode, met witte aders erin. Doordat ze die keien van de treinen af lieten vallen, sprongen er stukken af. Mooie platte stukken. Ik stond er naar te kijken en kreeg het idee om van dat materiaal een plantenbak te maken. Leuk voor thuis op de schoorsteen. Dus ik nam wat van die stenen mee naar huis. En toen had ik volgens mij het idee van mijn leven. Ik nam een champagnekistje en vulde dat met zand. Ik maakte de vorm van de bak in het zand en drukte die platte stukken steen er op een artistieke manier in. Vervolgens vulde ik die vorm van binnenuit met cement. Als het cement was opgedroogd had ik een prachtige bakje. Het eerste exemplaar kwam op de schoorsteen met een paar planten erin. Iedereen die langskwam was er weg van. Omdat ik toch iedere week in IJmuiden moest zijn, nam ik steeds materiaal mee om bakjes van te maken. Toen ik er een stuk of tien had, ben ik daarmee naar het tuincentrum gegaan. Ik zei: 'Flip, wat vind je hier van?' Flip vond het leuk en zette ze gelijk op een tafel waar allerlei andere bakken stonden. Ik was 's avonds nog maar net thuis of hij belde me al op: 'Wat kosten die dingen? Ik heb ze allemaal verkocht, de mensen zijn er wild van.' Ik rekende snel en

bedacht dat drieënhalve gulden voor een kleine en vijf voor een grote, redelijke prijzen waren. Flip vond dat ook. Alles wat ik maakte mocht ik bij hem brengen, mits ik beloofde het nergens anders in Delft te verkopen.

Twee jaar lang had ik een fantastisch bijverdienste. Het was wel een gesjouw hoor. Met die stenen en teilen water ging ik via een ladder naar zolder waar ik de bakjes maakte. Jeroen zat daar te studeren. Na verloop van tijd zaten al zijn boeken onder het zand. Ik bracht iedere week een vrachtje bij het tuincentrum en Flip betaalde gelijk. Er waren weken bij dat ik honderd gulden extra had. Het was ook nog eens ontzettend leuk en creatief werk. Ieder bakje was weer anders. Maar na twee jaar was de pier klaar en droogde mijn bron op. Ik heb nog een paar weken in het zand staan zoeken naar de laatste restjes. Tevergeefs. Jammer ook. Het was zo'n goed idee, die dingen werden verkocht bij het leven. En als ik mensen vroeg hoe ze dachten dat ik het had gemaakt, hadden ze geen flauw idee. Onder andere door de bakjesbusiness ging het financieel wat beter en konden we het ons permitteren met vakantie naar het buitenland te gaan. In het begin gingen we nog zonder kinderen en dan kampeerden we vaak bij het Duitse stadje Boppard, op een prachtig plekje langs de Rijn. Halverwege de jaren zestig zochten we met de kinderen ons vakantiegeluk op een camping bij het plaatsje Talloires aan het meer van Annecy. Het barste daar van de rotsen en stenen. In mijn ogen waren het 'gouden bergen'. Ik zette een advertentie in een Franse krant, waarin ik vertelde dat ik een stukje grond en woonruimte zocht. Na enige tijd ben ik met Jeroen in de auto gestapt en zijn we een aantal potentiële adressen afgegaan.

Die zoektocht eindigde in Allevard, een leuk dorpje in de buurt van Grenoble. Daar huurde ik een kamertje

boven een stal. Achter het huis was een boomgaard waar ik mijn bakjes mocht maken en neerzetten. Corrie bleef achter in Delft om voor Werenfried te zorgen, de andere kinderen waren inmiddels het huis uit. Het vinden van de juiste stenen was geen enkel probleem. Op mijn gemak maakte ik vijftig van die bakjes per dag. Maar de keuze van Allevard als uitvalsbasis voor mijn activiteiten was niet zo slim. Het was een heel stil dorpje. Er kwam daar niemand om mijn bakjes te kopen. Bovendien zagen de Fransen het bijzondere van mijn werk niet in. Ze zeiden: 'Dat raap je hier zo op.' Ik ging iedere avond naar het dorpscafé om een glaasje wijn te drinken en raakte zo in contact met de kastelein. Die bood me aan om mijn bakjes in een hoek in zijn café te exposeren. Dus dat deed ik. Iedere avond ging ik er met hoge verwachtingen naartoe. Maar ook dat liep uit op een teleurstelling. De ene dag was er niks verkocht, de andere dag een bakje. Ik ben tussentijds nog tweemaal naar huis gereden met mijn busje. Ik nam dan een stuk of honderd bakjes mee die ik gelijk kon slijten bij het tuincentrum van Flip. Maar ook dat bleek niet de oplossing, het was niet rendabel. Daarom was ik zo blij dat na een paar maanden het bericht uit Nederland kwam dat de camping in Talloires, de plek waar we jarenlang fantastische vakanties hadden beleefd, een beheerder zocht. De oude eigenaar was vrij ernstig ziek, ze zochten een vervanger.

Die plek hadden we per toeval leren kennen. Ik had een busje gekocht bij de politie, een blauw Volkswagenbusje, een ideaal transportmiddel voor vakanties. Maar we zochten nog een geschikte bestemming. Er moesten in ieder geval bergen zijn, daar waren we het over eens. We keken op de kaart en mijn oog viel gelijk op Annecy. Dat lag mooi aan een meer aan de voet van de Alpen. Ik spande vervolgens een touwtje tussen Delft en Annecy en zo

planden we de te rijden route binnendoor. Toen we bij het meer waren, vonden we bij het dorpje Talloires een camping. Ik rende het terrein op en schreeuwde: 'Hier wil ik zijn.' Het was een kleine camping heel intiem gelegen aan het meer, bestaand uit twee smalle stroken land. Daar tussenin lag een weiland van een vijandige boer die dat stukje land beslist niet wilde verkopen. Op beide strookjes land liep in het midden een pad van de weg naar het meer. Er konden aan weerskanten tenten staan. We hebben daar vijf, zes jaar achtereen onze zomervakantie doorgebracht. Ieder voorjaar opnieuw vroegen we ons af wat de volgende vakantiebestemming zou worden. Maar er kwam geen volgende bestemming. Geen plek kon tippen aan de camping in Talloires. Na een paar jaar kwamen er ook bevriende families en vrienden op bezoek. Voor onze kinderen was dat geweldig. Naar hen had je de hele vakantie geen omkijken. Ieder jaar zag ik die oude man daar rondlopen met zijn rode kop, de eigenaar. Ik dacht: die krijgt nog eens een beroerte. En dat gebeurde ook. Dus toen er een nieuwe eigenaar voor de camping werd gezocht, wist ik niet hoe snel ik daar naar toe moest gaan.

Het eerste jaar dat ik campingbaas was, in 1969, reed ik in april alleen van Delft naar Talloires. Het duurde even voordat de kampeerders kwamen en het interessant werd. In mei druppelden de eerste verdwaalde Engelsen binnen. In juni liep het storm. Een spannende tijd. Dan stroomde de camping vol en moest ik er voor zorgen dat eigenwijze kampeerders hun auto voor de tent in plaats van ernaast zetten. Het was een kleine camping, de beperkte ruimte moest optimaal worden benut. In juni, juli, augustus, zo'n tweeënhalve maand lang, stond de camping vol. Daarna kwam er niemand meer en ging ik terug naar Delft. In die periode werkte ik voor een

groenteboer. Ik ging met hem naar de veiling in Barendrecht waar hij zijn groenten kocht en ik hielp met laden en lossen. Die camping was geen vetpot. Ik was eigenaar op basis van een mondelinge afspraak met een hotelier in het dorp. We deelden de opbrengst. Ik verdiende nog minder dan de vuilnisman in Delft. Drie jaar lang heb ik het volgehouden. We deden van alles om nog een extra centje te verdienen. Ik deed er de laatste bakjes van de hand en we verkochten veel ansichtkaarten. Een hotdogmachine die ik ergens op de kop had getikt, zorgde nog voor extra inkomsten. Het leukste van het campingleven in Frankrijk was onze rubberboot met buitenboordmotor. Die zorgde voor groot amusement. Corrie en ik voeren daarmee 's ochtends over het meer naar een mooie plek om koffie te drinken. Toch moest ik na verloop van tijd erkennen dat leven als God in Frankrijk zo simpel nog niet was. De Fransen zelf vielen me goed tegen. Als je op vakantie bent is het overal 'Ça va?' Maar toen we er woonden bleken het vooral dwarsliggers, klerelijers. Bovendien – en dat was eigenlijk het belangrijkste – Corrie was ongelukkig met de situatie. In het voorseizoen en naseizoen zat ze alleen thuis met Werenfried en moest ze het hoofd boven water houden met baantjes als coupeuse en verkoopster in een damesmodezaak. Eenmaal op de camping, in het hoogseizoen, had ze er last van dat ze de taal niet sprak. Een goede basis voor dit Franse avontuur ontbrak, daarom heb ik er na drie jaar een punt achter gezet.